

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 119

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Estiu 2013

*Lloat sigues, Senyor,
per la germana nostra mare terra,
la qual ens sustenta i ens governa
i produeix molts fruits amb flors acolorides i herba*

Sant Francesc d'Assís

» sumari

» 2

notes de secretariat

» 3

editorial

> Diumenge de primavera a la Fontcalda

» 4/5

veu de l'equip responsable

> «Fins que la mort us separi...»

> Atrèvim-nos a viure l'Evangeli

» 6/7

lletra de l'ERI

> Testimoniar la fe

» 8/12

vida de moviment

> Fi de curs a Sant Jeroni

> Queda't amb nosaltres

> Trobada final de curs del sector Vallès

» 13

conte

> El país amb el «des» al davant

» 14

pare Caffarel

> L'estrany viatger

» 15/18

espai per a la mainada

> Temps de mainada

(1) Canem

(2) Ara toca rumiar una miconia

(3) Pregària en família

» 19/23

veu dels equips

> Acolliment

> L'espiritualitat del pelegrí

> Noces d'or

> Gràtitud per la pastoral familiar

> Benvinguda

» 24/27

espigolant

> Estimat Pere

> Mare de Déu de la Salut de Sabadell

> Experiència de la vida i narració

» 30

notícies de llibres

> Els cims invencibles (Pagès Editors)

» 28/29

pensaments per créixer

» 30

cinema

> La força de l'honor (Courageous)

» notes de secretariat www.emd-cm.cat

» HORARI DEL SECRETARIAT

Durant els mesos de juliol i agost, truqueu abans per a demanar cita prèvia. Si necessiteu res, podeu enviar un e-mail a secretariat@emd-cm.cat i ho resoldrem tan aviat com sigui possible.

» DIA DE L'HAVER

Com ja sabeu, els Equips no imposen una »quota de soci«, aquesta no és la idea del moviment. La contribució és lliure i voluntària, i té per objectiu cobrir les despeses de manteniment del Secretariat propi dels Equips de Catalunya-Menorca, la revista, el tema de curs, material per difusió,... Per tot això es demana una aportació voluntària, cadascú dins les seves possibilitats. Com a orientació, es proposa l'equivalent a un dia de feina.

Per a calcular el dia de l'Haver dividiu el vostre sou/pensió/retribució neta mensual per 30.

Com que l'economia mai és sobrera s'agraïria que avancéssiu en la mesura del possible les vostres contribucions.

Pels equips que encara no l'han fet, us recordem les dades per a l'ingrés:

La Caixa 2100 0832 61 0200301580

» fotografia de la portada

Reflexions de l'autor

Quan fotografio insectes i flors me n'adono de la bellesa que hi ha en les petites coses. Moltes vegades sembla que hi hagi poques coses per fotografiar però, m'ajupo, m'acosto al terra, faig silenci i observo. Llavors descobreixo tot el que s'amagava...

També ens pot passar sovint a la nostra vida. Anem massa esverats o distrets per adonar-nos de les bellesa dels petits detalls, d'un somriure, de les coses fetes amb estimació...

Aprofitem l'oportunitat que ens dona el temps d'estiu per estar més a prop de la natura i de les persones que ens envolten, amb atenció i descobrint tota la bellesa que s'hi amaga.

Joan Buch

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca

c/ Balmes, 78, planta inferior
08007 Barcelona
Tel. 93 467 55 51
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h
(juliol i agost, truqueu abans)

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna Padrós
albert.anna@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Carme Meix
Manel España i Mercè Masip
Josep Forcadell i Àngels Duatis
Pere Gil i Montserrat Arespachoga

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat
cmeix@xtec.net
secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tafaner, S.L.

Pere II de Queralt, 2
Santa Coloma de Queralt (Tarragona)
Tel. 977 88 10 50
eltafaner@eltafaner.com
Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 119 - Estiu 2013

Ens trobareu a:

Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

» editorial

DUMENGE DE PRIMAVERA A LA FONTCALDA

L'aigua del riu fluïa, neta i transparent, gràcies a les pluges abundoses d'aquesta primavera. Feia un dia resplendent, amb una mica de cerç, i l'aire, molt pur, deixava veure un cel d'una blavor molt densa. El xorros d'aigua tèbia que donen nom a l'indret, s'abocaven a raig fet dins la pica, o petita piscina, on les criatures es banyaven a pler. Els arbres i les mates de l'indret, lluien una verdor tendra i ufanosa. Tot respirava l'alegria d'un diumenge de juny, el primer una mica calorós d'aquesta primavera tardana.

A l'ermita, silenciosa, la Mare de Déu ens esperava. Ella espera sempre, encara que nosaltres, immersos en els nostres afers, les nostres preocupacions o les nostres alegries, no hi pensem gaire. O hi pensem només quan ens veiem amb l'aigua al coll. O ens sentim aclaparats de tristesa.

L'estiu és un temps que invita a aquesta dispersió. A contemplar la natura, a viatjar, qui pot, per veure nous indrets o sentir noves emocions. I si ens quedem a casa, per culpa de la crisi o de les obligacions envers la nostra família, ens sentim poc o molt aclaparats. No ens mereixem passar-ho bé com molts altres?

Potser hauríem de transcendir aquestes emocions, bones o dolentes, i mirar al nostre voltant.

Ser conscients que hi ha

molta gent que ens necessita. Que no tindrà vacances, perquè no té feina. O perquè està malalt. O té problemes familiars. I demanar-nos què podem fer-hi nosaltres.

I sobretot recordar que la Mare de Déu sempre espera. Si tenim ocasió de visitar alguna ermita o santuari marià, no deixem d'encomanar-li els nostres problemes, i els dels nostres germans. Que l'estiu ens serveixi per renovar-nos, per agafar noves forces, per omplir-nos de vitalitat per afrontar un nou hivern. La vida, com el riu de la Fontcalda, no deixa mai de fluir. Ni tampoc la misericòrdia de Déu. □

«FINS QUE LA MORT US SEPARI...»

És sorprenent la cara dels nuvis en dir-los que un dels dos es morirà. En molts dels cursets que es fan a les parròquies per preparar a les parelles per contraure el sagrament del matrimoni, també es menciona aquest fet de morir-se: un abans que l'altre és el més freqüent, o tots dos alhora, és possible per un accident. No hem d'amagar mai que som humans i, per la qual cosa, tots tenim un inici i un acabament. I entremig tenim la vida.

La vida és el centre de gravetat que es tracta en aquests cursets de preparació al matrimoni. És molt agradable assistir-hi i contemplar com els nuvis es van obrint i manifesten molts aspectes de la seva història, com es van conèixer, què els va cridar l'atenció de l'altre, quines esperances tenen... I també, descobrir el pla de Déu en les seves vides unides.

El gran pintor de Sant Petersburg, Mark Chagall, té un oli –el podem veure al museu de Tossa de Mar– que representa un violinista tocant el violí, cap per avall, caient al vuit. Aquest famós artista de caire existencialista, amb aquesta obra, manifesta com és la vida de moltes persones que la viuen distretament, divertint-se i sense adonar-se que van abocats cap a la mort. Aquest seria el cas de moltes persones i altres tantes parelles que tanquen els ulls a la possibilitat –certa– de la mort. Que ens morirem és la certesa més evident que tenim. Sense despertar angoixes, cal tenir-ho present.

Moltes persones, en el cas de restar vidus, opten per casar-se de nou. Començar una nova vida de parella. Coneixem moltes parelles que s'han format de diferent manera: dos vidus sense fills que es casen; un vidu i un solter; tots dos vidus amb fills, que s'uneixen...

El pare Caffarel, el fundador dels Equips de la Mare de Déu, va tenir en compte el fet de les vídues, especialment quan se li van presentar un grup de dones, viudes de la Guerra Europea. A elles, igual que en altres ocasions, els va respondre: **«Busquem junts»**. I en aquest cercar, el primer que trobem a la Bíblia mateixa és la mare de Jesús: vídua de Josep. I portarà a plenitud el que significa ser-ho en la mort del seu únic fill. I amb tota la força el P. Caffarel deia: **«L'amor és més fort que la mort»**.

Al costat dels Equips, va néixer la **Fraternitat de Santa Maria de la Resurrecció**. A Catalunya, una exponent n'és Montserrat Rabella. Convençuda que «el seu espòs era viu en Déu», va decidir consagrar la seva vida a Déu, vivint la seva nova vocació, cuidant de la família i mantenint les seves responsabilitats anteriors, amb l'ajut de les gràcies del matrimoni. Ho afirma ella dient: «Si la viuda ho vol, les gràcies del sagrament continuaran per tal de ser fidel a aquest amor».

«És Déu qui t'uneix més enllà de la mort», segueix dient. «Malgrat que les persones estiguin separades, l'amor, que és de l'esperit, pot continuar, i la persona vídua pot mantenir-se fidel fins a la mort».

Va ser l'any 1957, en un discurs del papa Pius XII dirigit a les famílies sense pare, quan va afirmar que la vídua podia viure de les gràcies del sagrament i va exhortar-les a aprofundir en els valors de la viduitat. □

Josep Lluís Socias

Consiliari Regional EMD Catalunya i Menorca

«Si la viuda ho vol, les gràcies del sagrament continuaran per tal de ser fidel a aquest amor»

«És Déu qui t'uneix més enllà de la mort» [...]

«Malgrat que les persones estiguin separades, l'amor, que és de l'esperit, pot continuar, i la persona vídua pot mantenir-se fidel fins a la mort»

«No hem d'amagar mai que som humans i, per la qual cosa, tots tenim un inici i un acabament. I entremig tenim la vida»

ATREVIM-NOS A VIURE L'EVANGELI

A l'entrada de Barcelona, venint del nord, és inevitable desviar-hi la mirada. Està allà mateix, flanquejada –de moment– per grues i bastides. És la Basílica de la Sagrada Família.

Diuen que Gaudí la va concebre com una catequesi de carrer, dirigida justament als que es queden fora, als que no entren. Tota ella és una metàfora: la torre central, Crist, eix de la vida del cristià, al que s'arriba a través dels evangelis, les quatre torres que li fan costat, i les altres dotze que l'acompanyen: els apòstols. Maria, que s'aixeca sobre l'absis, ens acosta al Fill coronada per l'estel de dotze puntes, l'estel del matí.

Les torres de la Sagrada Família han anat creixent al mateix ritme que ho han fet les nostres vides: pares i tutors en lloc de grues, amics en lloc de pedres, amor com ciment, la llum de la fe que travessa els vitralls.

I l'arquitecte, i els plànols?

Deu mateix, manifestat a través del seu Fill i dels Evangelis, traça les quatre línies mestres d'un gran projecte que ha de ser el de la nostra vida. Tot per fer, tot per decidir.

Ens caldran uns bons fonaments, profunds, ancorats en sol ferm i estable. La fe dels nostres pares, que ens lliga a la terra tot i elevat la nostra mirada al cel.

Unes parets mestres sòlides, que ens protegeixin del fred de la indiferència i la xafogor de la vida accelerada i buida.

Un espai per compartir amb tots aquells que s'acostin a la nostra vida, un espai per omplir amb veus de mil accents diferents, amb músiques de notes desconegudes, amb idees innovadores i tradicions amorosament conservades.

Un racó de recolliment on trobar el silenci que ens acosti a Déu, la força que sense fressa ens fa créixer en saviesa.

Ens ha estat donada una vida plena de dons, diferents i variats. Com el treballador que rep els cinc talents del seu amo mentre ell és fora, és la nostra obligació posar aquests dons, regal totalment gratuït, al servei dels altres, i fer-los créixer com fa el servent fidel de la paràbola.

Deia Elizabeth Kübler-Ross, després d'acompanyar molta gent en els últims moments de la vida, que principalment es penedien de dues coses: no haver perdonat i no haver-se arriscat a fer més coses.

Sortim de l'equip! Sortim de nosaltres mateixos! Atrévem-nos a viure una vida plena, sorprenent!

Atrévem-nos a viure l'evangeli! □

TESTIMONIAR LA FE

Conèixer Jesucrist per la fe és la nostra alegria; seguir-lo és una gràcia, i transmetre aquest tresor als altres és un encàrrec que el Senyor, en cridar-nos a escollir, ens ha confiat ..

V CELAM - Doc d'Aparecida n ° 18

» Graça i Roberto Rocha

Aquest és el nostre primer contacte mitjançant el Correu de l'ERI en qualitat de parella d'enllaç a la Zona Amèrica. Som Graça i Roberto, casats fa 41 anys i pares de dos fills. Vivim al sud de Brasil a la ciutat de Porto Alegre i fa 28 anys que pertanyem als EMD.

L'ERI va escollir la Carta Apostòlica Porta Fidei com el fil conductor de les reflexions publicades en aquest Correu durant l'Any de la Fe. Pel que fa a nosaltres, estem encarregats d'aprofundir la reflexió al voltant del testimoni de la fe.

A la Porta Fidei, 6, Sa Santedat el Papa Benet XVI declara que «la renovació de l'Església també passa a través del testimoni ofert per la vida dels creients: per la seva existència mateixa en el món, els cristians són cridats a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor ens ha deixat».

En aquest sentit, aquest correu adreçat a tots els equips del món no pot ser altre que un missatge d'alegria.

Alegria perquè la fe és la resposta a l'anunci de la Bona Nova i això és suficient per fer-ne un «crit» de goig.

Alegria de participar en l'esforç de renovació espiritual de l'Església en aquest Any de la Fe, responant a la seva crida per a la recerca d'una conversió autèntica i renovada en el Senyor.

Alegria, en fi, de poder testimoniar la fe rebuda de l'Església, que ha conduït al si dels EMD a tantes persones i parelles, abans que nosaltres, a recórrer el camí de la conversió i a buscar la santedat en el si de la vida matrimonial.

L'Església comprèn i valora aquesta influència profunda del testimoni de vida dels fidels en la vida de comunió, així com la importància d'aquesta última en la consolidació de la fe dels creients. En aquest any especial de gràcia espiritual, l'Església ens convida a superar un altre repte. L'Església vol que aprenguem a viure millor les incerteses de l'esperança per tal que siguem més fructífers en la missió, a partir de la reflexió sobre la fe. Per ajudar-nos, l'Església ofereix l'oportunitat de confessar la fe en les catedrals, esglésies, residències, en el si de les famílies... També, podem tornar a sentir realment "l'exigència de conèixer millor i transmetre a les generacions futures la fe de sempre " (Porta Fidei, 8).

«Per la seva existència mateixa en el món, els cristians són cridats a fer resplendir la Paraula de veritat que el Senyor ens ha deixat».

Aquest compromís eclesial per redescobrir l'alegria de creure i tornar a trobar l'entusiasme de comunicar la fe -com va passar amb els primers cristians (Porta Fidei, 7)- ens recorda el començament de la nostra vida cristiana en el Moviment, el lloc de l'Església on prenem consciència de la nostra pertinença.

A nosaltres sempre ens han encantat l'ardor i la generositat que van demostrar les primeres parelles i consiliaris dels EMD per animar el Moviment i formar generacions successives de parelles responsables, parelles pilot i enllaços. Les seves actituds irradien la certesa i l'esperança d'haver descobert, de fet "el tresor amagat al camp" (Mt, 13,44). El seu impuls d'amor i la seva transmissió entusiasta de la pedagogia, del carisma i la mística dels EMD han estat decisius en la nostra formació cristiana inicial i en la construcció d'un camí que hem recorregut junts.

Gràcies amb aquest bon inici, estàvem sensibilitzats per a l'acollida i la convivència fraternal. Descubrim la presència reconfortant de Déu en l'adoració, en la Paraula i en l'Eucaristia, una presència preciosa per a discernir el sentit profund del nostre amor conjugal i la necessitat de sostenir-lo i recrear-lo quotidianament com ho ensenya el Pare Caffarel: «Perquè l'amor dels cònjuges progressi, cal avançar en el coneixement de Déu i els seus designis ».

Desitgem que l'alè de l'Esperit Sant faci d'aquest Any de la Fe, un any fecund, i que ens concedeixi la força del testimoni per poder transmetre a les noves generacions el missatge lluminós de Crist sobre el matrimoni. □

Graça i Roberto Rocha
ERI-Enllaç zona Amèrica

MOLT BON ESTIU A TOTHOM!

Estem celebrant l'any de la fe.

La Basílica de la Sagrada Família de Barcelona tresoreja aquesta magnífica teofania, que se'ns ofereix per a la seva contemplació: al capdamunt, la Llum de Déu Pare;
a continuació, en un pal·li heptagonal, els set dons de l'Esperit Sant;
i a redós seu, senyorejant l'altar, presidint l'assemblea, el Crist penjat de la creu.

Tot delectant-nos amb tan bella imatge,
volem desitjar a tots els equips, els equipiers i les seves famílies un bon estiu 2013!

FI DE CURS A SANT JERONI

» Foto de grup dins de l'ermita de Sant Jeroni

El 9 de juny ha tingut lloc la trobada de fi de curs dels EMD dels sectors de Tortosa a l'ermita de Sant Jeroni de Móra d'Ebre. Un lloc privilegiat envoltat de natura i un temps primaveral on ha fet una mica de tot.

Hem començat amb una dolça acollida per passar després a la pregària del matí dintre de l'ermita. En acabat, hem fet grups mixtos i hem treballat el tema: Com veuen els nostres fills els EMD i quina influència han pogut tenir en la seva vida. En la posada en comú dels grups ha sortit tota la riquesa que tenim i la seva diversitat. Tots els fills saben què són els EMD i reaccionen positivament en parlar-ne. A la pregunta de si han participat en alguna reunió formal, l'equip de la Ribera d'Ebre ha contestat que els fills hi participen assíduament i d'altres equips que els fills participen a la informal o a la reunió balanç o a les trobades que fem al començament o final de curs on se'ls dóna protagonisme, i participen en les pregàries o alguns tallers especialment pensats per a ells. I finalment a la pregunta, per què creieu que no naixen nous equips de fills d'equipiers, la resposta en general ha estat que els fills tenen molt bon record i estan molt contents de l'educació rebuda i del que van viure als equips però les circumstàncies de la seva vida els han portat per altres camins.

S'ha llegit el testimoni escrit de dues filles d'equipiers que ha estat especialment emotiu, i que ha estat molt aplaudit.

En acabar la posada en comú, Eduard Roca i Natàlia Vivancos s'han acomiadat de nosaltres després de tres intensos anys als serveis dels equips del sector A de Tortosa. Malauradament no han trobat un matrimoni que continuï amb la responsabilitat, cosa que ha produït un intens debat, en el qual, entre tots, hem mirat d'aportar idees per solucionar aquesta situació.

Després, hem compartit una paella que han fet especialment per a tots els assistents, i encara n'ha sobrat per a aquells que desitjaven repetir. Per acabar, pastissos de Miravet i cafès a discreció.

I, com en tot final de curs, una estona d'amistat. Sota uns immensos pins, s'ha organitzat un bingo solidari on grans i petits hem gaudit de valent fins que la pluja primaveral ens ha fet córrer a tots.

» Hem compartit una paella, moments de gran joia

Per concloure la diada, hem celebrat la santa missa amb un cor de guitarres que ens ha animat a cantar d'una manera molt entusiasta. Ha estat una celebració ben viva on els nens han tingut un protagonisme especial i Mn. Jordi Centelles ens ha recordat com Jesús emprava les mans per a fer el bé i que aquestes són un exemple a seguir per tots nosaltres. En acabar Mn. Ivan ha donat les gràcies per aquests tres anys de dedicació a la parella responsable i ha demanat a la Mare de Déu que ens ajudi a trobar una parella generosa que continuï la cadena de servei que des de fa més de 50 anys fan els responsables del moviment per al bé de la nostra diòcesi.

Finalment, a fora de l'ermita, ens esperava un sol esplèndid que ens refermava en l'esperança i l'alegria amb què hem acabat la jornada. □

Manel España i Mercè Masip
Amposta 8
Sector Tortosa B

QUEDA'T AMB NOSALTRES

Crònica d'un recés: buscar un dia, comunicar-ho a tothom, demanar a algú que ens pugui dedicar part del seu temps per fer- nos una xerrada, triar un lloc on fer-ho que no sigui massa lluny... Tots enfeïnats: durant la setmana el ritme de treball, escoles, acompanyament de pares i fills. El cap de setmana ens cal un repòs -que sovint tampoc és repòs perquè tenim mil feines i compromisos, i hi ha tasques que cal avançar i deixar enllestides, que després no hi ha temps.

Arriba el dia: hi assistim els que podem. Ens acullen a la Parròquia de Riudoms uns matrimonis que Mn. Josep Mateu ha convidat. Ens han preparat un cafè, i unes pastes; ens donen la benvinguda. Compartim amb ells el nostre temps, la nostra escolta, les nostres experiències. Compartim, també, la nostra pregària i ens anem coneixent poc a poc.

I també, poc a poc, oblidem les presses: restem atents i, en mig del camí, ens troba Ell. Asseguts al meu davant un matrimoni, i, en el seu silenci, les mans s'uneixen amb tendresa. Al meu costat, la Rosa; em mira, em somriu, em sento acollida. El temps s'atura, el tràfec queda fora, el ritme canvia.

Després dinem plegats. Hem trobat l'harmonia i les ganes de ser- hi. I acabem la jornada amb l'Eucaristia. I ens adonem, de sobte, de la sort que hem tingut: gaudim d'un espai per a nosaltres i ens hem aplegat en nom de Jesús.

Es fa tard i el dia ja comença a declinar. □

Lourdes Gabarron

TROBADA FINAL DE CURS DEL SECTOR VALLÈS

L'indret i l'entorn, insuperables

El diumenge dia 28 d'abril, els Equips del Sector Vallès ens vam aplegar a l'Ametlla del Vallès per celebrar la nostra tradicional Trobada Final de Curs.

La trobada tingué lloc a la Masia de Can Xammar de Baix, que el Bisbat de Terrassa ens cedí gentilment per a l'ocasió. Havia estat plovent de valent en els dies previs, i de fet encara ens plugué a estones. Quan a la pluja li vagava, s'aturava una bella estona i aleshores abellia de sortir al badiu per contemplar sense presses la vall, verda, esplèndida, sadolla d'aigua; d'ací i d'allà, prats i arbredes exhalaven bafarades, com de satisfacció. A voltes, l'esguard s'aturava, sense que ni tan sols ens n'adonéssim, sobre les precioses viles de l'Ametlla i La Garriga. Després, la pluja, a estones suau, a estones més intensa, hi tornava i calia córrer a aixopugar-se.

Per a molts de nosaltres, la masia de Can Xammar de Baix, altrament dita Mas Magí, fou tota una descoberta. És una casa pairal sòlida i harmoniosa, del segle XVII, concretament de l'any 1649, quan fou erigida en segregar-se de Can Xammar de Dalt, coneguda també com a Can Millet. A la porta, adovellada, hi figura l'escut dels Xammar.

La casa, que es troba en perfecte estat de conservació, és considerada patrimoni monumental de l'Ametlla del Vallès, i pertany avui al Bisbat de Terrassa. Està dedicada a Nostra Senyora de la Visitació, cosa que constatem a pràcticament totes i cadascuna de les estances, presidides per imatges i pintures al·legòriques del segon misteri de goig; també la capella i les sales de pregària insisteixen a fer-nos-en memòria. Sovint, les representacions s'acompanyen amb la sentència del Senyor: **Estava malalt i em visitàreu.**

» Foto de grup a l'eixida de Can Xammar de Baix

Un programa treballat i amb un temps per a cada cosa

Val a dir que en Joan Ribot i la Lali Portí, matrimoni responsable del Sector, i el Pare Josep Solé, consiliari, s'hi van abocar de ple i amb molt d'encert, perquè el resultat fou d'allò més satisfactori.

A la convocatòria ja s'hi destinava un espai per a la pregària i un espai per al treball en grups i la posada en comú; en acabat hi havia l'Eucaristia, i després una estona per fer la foto de grup; i el dinar i la tertúlia, no caldria sinó. I havent dinat, una visita a les monges del monestir benedictí de Puiggraciós, situat cinc quilòmetres més amunt.

S'habilità un autocar, que dugué tots els equipiers que ho demanaren. Hi hagué monitores per a la canalla, que per cert van preparar magníficament la Missa. Un càtering ens serví el dinar i el cafè.

L'oració d'introducció, el treball en grups i la posada en comú

No ens podem estar de reproduir el breu passatge del Nou Testament que ens serví de pregària inicial; val la pena de llegir-la i rellegir-la: **El Crist és com el cos humà, que és un, encara que tingui molts membres: tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit (1Cor12, 12-13).**

El treball en grups i la posada en comú, girà entorn d'un petit qüestionari, que ens brindà a tots plegats l'oportunitat d'esplaiar-nos i dir-hi la nostra: es tractava de compartir algun record que ens hagués fet forat en el decurs de la nostra pertinença als Equips de la Mare de Déu. Certament, pot dir-se que totes les aportacions foren molt interessants i que hi hagué de tot i força, però entre les idees recurrents, podem subratllar-ne les següents:

» El jovent amb el consiliari

- >> La implicació, l'assumpció de responsabilitats dins del moviment, enriqueixen i ajuden a comprendre'n molt millor l'espiritualitat.
- >> La reunió mixta que els equips del Sector Vallès celebrem un cop a l'any, és una excel·lent oportunitat de conèixer més a fons les inquietuds i la problemàtica dels equipiers.
- >> L'equip i tot el moviment es beneficien de les activitats generoses desenvolupades lliurement pels diferents equipiers: acollida de matrimonis, col·laboració amb la parròquia, participació a ONGs...
- >> Tard o d'hora, els fills acaben recollint els fruits d'una bona sembra en el camp de l'espiritualitat: no es pot defallir.
- >> En una societat relativista i desorientada com la nostra, els EMD ofereixen als matrimonis creients un espai per compartir la fe.
- >> Molts de nosaltres ens hem sentit acompanyats pel nostre equip, per la seva escolta, per les seves paraules, per la seva pregària, en els moments més foscos i més difícils.
- >> La pèrdua d'un matrimoni o la dissolució d'un equip són motiu de tristesa i han de convidar-nos a tots a la reflexió.

TROBADA FINAL DE CURS DEL SECTOR VALLÈS

Vam acabar la posada en comú amb una pregària final (1Cor12, 14-27), que no era sinó la continuació del precís passatge que ens havia servit de pregària inicial. Recordem-ne ara els darrers versets: **Déu ha disposat el cos de tal manera que ha donat més honor als membres que més en necessiten, perquè en el cos no hi hagi divisions, sinó que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres. Per això, quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell. Doncs bé, vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascú n'és un membre.**

L'eucaristia

Era el Diumenge V de Pasqua. Tota la celebració, i especialment la Litúrgia de la Paraula ens hi remetien. Les paraules del Senyor al Cenacle (Jn13, 31-33;34-35) ressonaven dins nostre amb tota la força, i el Pare Josep, a l'homilia, les subratllava amb fermesa: **Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres. Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres.**

Abans de començar la Santa Missa, les monitores, ben atentes a la jugada, van fer desplegar una cartell que havien preparat amb la mainada sobre el tema de l'amor.

La fotografia de grup, el dinar, el cafè i la tertúlia

Després de l'Eucaristia, arribava el moment més lúdic i informal de la jornada: la foto de grup per a la posteritat, sempre tan difícil i sempre tan divertida. I en acabat, l'excel·lent dinar, amb l'amanida, l'arròs i les profiteroles...

I la impagable sobretaula, xarrupant mandrosament una bona tassa de cafè i fent-la petar amigablement una llarga estona, que sempre se'ns fa curta de tan bonhomiosa i divertida.

La visita a les monges benedictines de Puiggraciós

Havent menjat, i havent begut, i havent xerrat, una bona colla encara romangué una bella estona més per fer cap al monestir de Puiggraciós, situat uns pocs quilòmetres més amunt, i allà fer-hi la coneixença de la petita comunitat de tres monges benedictines que enmig d'aquells paratges privilegiats lloen Déu i li pregunten cada dia, dia rere dia, per tots plegats, i produeixen mel i d'altres productes senzills, en estreta observança de la Regla del bon pare Sant Benet. □

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
EMD Terrassa-17

» Amb les monges benedictines del monestir de Puiggraciós

El país amb el «des» al davant

.....

En Joanet Rodamon era un gran viatger. Viatja que viatjaràs, va anar a parar al país amb el des al davant.

- Però quina mena de país és aquest? –va preguntar a un home que prenia la fresca sota un arbre.

L' home, per tota resposta, va treure-se'n una de la butxaca i li va ensenyar ben oberta al palmell de la mà.

- Veu això?

- És una navalla.

- Ja l'ha espifiada. Això és una desnavalla, és a dir , una navalla amb el des al davant. Serveix per a fer créixer els llapis quan s'han gastat i a l'escola és molt útil.

- Magnífic. I què més?

- També tenim el despenja-robres.

- Deu voler dir el penja-robres.

- El penja-robres serveix de ben poca cosa, si no teniu abrics per penjar- hi. Aquí no cal penjar res, tot està ja penjat. Al qui li cal un abric, se n'hi va i el despenja. A qui necessita un americana no li fa falta comprar-la: passa davant del despenja robes i la despenja. Hi ha un despenja-robres d'estiu i un d'hivern, un per a homes i un per a dones. Així ens estalviem molts diners.

- Una veritable meravella. I què més?

- També tenim la màquina de desfotografiar, que en comptes de fer fotografies, fa caricatures. Així riem més. També tenim el descanó.

- Brr, quina por!

- I ara! El descanó és el contrari del canó i serveix per a desfer les guerres.

- I com funciona?

- És facilíssim, fins un nen el pot fer anar. Si hi ha guerra toquem la destrompeta, disparem el descanó i ja tenim la guerra desfeta.

Quina meravella , el país amb el des al davant!.

L'ESTRANY VIATGER

(Lletra mensual, octubre 1956)

L'ambició dels Equips de la Mare de Déu no és la de reunir totes les llars, tots els grups de matrimonis. Solament aquells que, desitjosos d'arribar a una vida cristiana més perfecta i de cooperar més eficaçment a l'obra de Déu en el món, experimenten la necessitat d'una regla i desitgen una ajuda fraternal forta.

No és per tant sorprenent que llars, grups de matrimonis, després d'haver entrat al Moviment, no es trobin en el seu lloc: pot ser que hagin vingut ignorant les obligacions de la Carta, o per donar gust a uns amics, o fins i tot per moda, o esnobisme (on no troba lloc l'esnobisme?).

A aquestes llars extraviades en els Equips, se'ls reconeix fàcilment: aplaudeixen l'Ideal dels Equips però són contestataris amb les obligacions -a les quals per altra banda no s'avenen, sinó és de mala gana-. Em recorden aquell estrany viatger del meu compartiment, un dia que anava d'Avinyó a París; el revisor, en constatar que tenia un bitllet per a Marsella, li va fer notar que s'hi estava allunyant a 120 quilòmetres per hora. Primer, sorprès, l'estrany viatger, aviat resignat, s'accontenta amb respondre: "Després de tot, molt pitjor".

Quan es pretén entrar als Equips, o començar un nou curs, només accepto que es plantegi la pregunta en aquests termes: "És voluntat de Déu que estiguem als Equips de la Mare de Déu?". Si la resposta és positiva, la pertinença als Equips serà lúcida, ferma, lleial, marcada pel signe del sagrament. Certament podrà arribar-se a transgredir una obligació de la Carta per impediment o negligència; però refusar tal obligació, qüestionar tal o qual punt de la Carta, no és concebible.

De fet, constato que, a propòsit dels Equips, així com en altres circumstàncies (elecció d'una situació, concepció d'un fill, ocupació dels diners...) molts cristians es deixen arrossegar pels esdeveniments, la gent, la urgència, i no per la voluntat divina. D'aquí la falta de rigor i la inconstància de les seves vides. I per tant, no és cristià, no és més deixeble de Crist que aquell que pot dir, a la manera del seu Mestre: "El meu aliment és fer la voluntat del meu Pare".

És fort, el Moviment on cadascun dels seus membres hi ha entrat després d'haver consultat la voluntat de Déu.

Cal que els nostres Equips siguin forts. M'atreveixo a creure que l'Església els necessita. □

Henri Caffarel

Nota: Publicada en «Lettre mensuelle des Équipes Notre-Dame. (Xème année - N° 1. Octobre 1956)»

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

- » Josefina Casadevall Martínez, Girona-3
- » Lluís Esteve, Girona-10
- » Joaquina de la Puente Galan, sector B-82

TEMPS DE MAINADA

Amb aquest número d'estiu de la nostra Revista, volem encetar una nova secció pensada per a la mainada dels Equips de la Mare de Déu. Desitgem i esperem que agradi a tothom, fills i néts, pares i avis!

EL LEMA D'AQUEST ESPAI EN EL PRESENT NÚMERO D'ESTIU

Ens proposem que el nostre pensament giri a l'entorn de la idea que

**L'estiu és temps de lloar Déu,
tot gaudint de la natura.**

(1) CANTEM!

Lectura de l'Evangeli segons Sant Lluc (Lc 5,1-11)

En una ocasió, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. Llavors veié dues barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó:

- Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.

Simó li respongué:

- Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes per pescar.

Ho feren així, i van arreplegar tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquinçaven. Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient:

- Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!

Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir, i igualment passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Jesús digué a Simó:

- No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.

Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

Pescador d'homes

(cançó)

Tu has vingut a buscar-me,
no has cridat ni a savis ni a nobles,
tan sols desitges que jo et segueixi.

**Senyor, he sentit que em miraves,
somrient, m'has cridat pel meu nom.
Una barca he deixat a la sorra,
a prop teu buscaré un altre mar.**

Tu saps molt bé que sóc pobre.
A la barca no hi tinc or ni espases,
tan sols les xarxes amb què treballo.

**Senyor, he sentit que em miraves,
somrient, m'has cridat pel meu nom.
Una barca he deixat a la sorra,
a prop teu buscaré un altre mar.**

Tu vols l'esforç dels meus braços,
la fatiga que als altres descansi,
amor que vulgui seguir estimant-te.

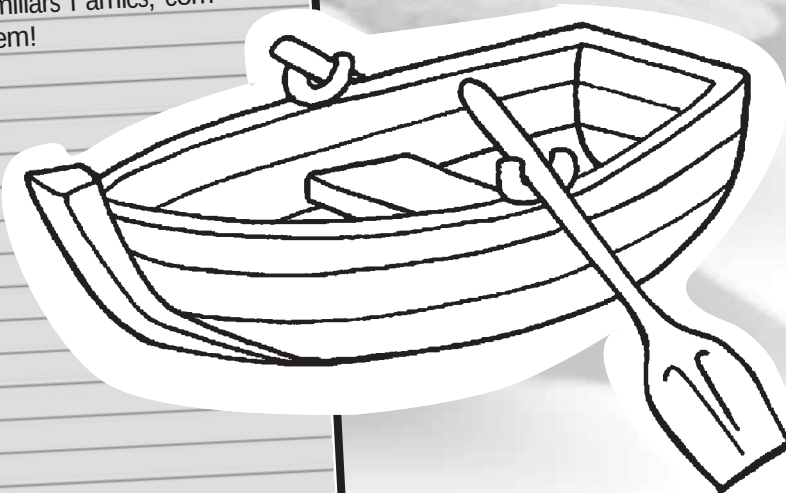
**Senyor, he sentit que em miraves,
somrient, m'has cridat pel meu nom.
Una barca he deixat a la sorra,
a prop teu buscaré un altre mar.**

Tu, pescador de mar brava,
ànsia eterna de cors que t'esperen,
em fas des d'ara pescador d'homes.

**Senyor, he sentit que em miraves,
somrient, m'has cridat pel meu nom.
Una barca he deixat a la sorra,
a prop teu buscaré un altre mar.**

Activitats

- 1» Llegiu el text de l'Evangeli. **Canteu la cançó:** de segur que l'heu cantada més d'un cop a la Missa. Us proposem queicoloriu la barca i l'empleneu amb força peixos de molts colors, i que els hi poseu noms: el vostre nom, el dels vostres germans, familiars i amics; com més serem, més riurem!

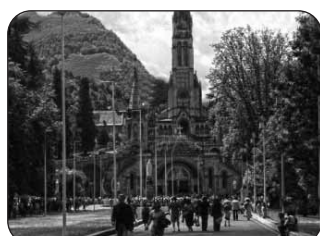
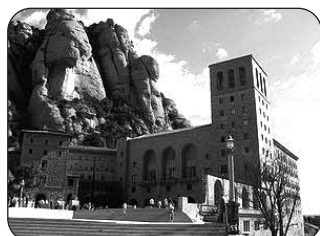
(2) ARA TOCA RUMIAR UNA MICONA

Llocs i santuaris marians

Al nostre país i arreu, hi ha molts i molts indrets dedicats a la Mare de Déu. Molts més del que a vegades ens imaginem. N'hi ha de més grans i de més petits, de més visibles i de més amagats, alguns de molt ben conservats i d'altres de no tant.

De tota manera és bo saber que, anem on anem i siguem on siguem, no ens resultarà difícil de localitzar un santuari, una capella, una ermita, on molta i molta gent en el decurs del temps, hi ha acudit per saludar la Mare de Déu i pregar.

Tot seguit us proposarem que identifiqueu i relacioneu set imatges de santuaris dedicats a Santa Maria, amb set imatges de la respectiva marededéu. Són l'**Aparecida**, a Rio de Janeiro; l'**Anunciació**, a Natzaret; la **Misericòrdia**, a Reus; **Santa Maria de Montserrat**; **Santa Maria Maggiore**, a Roma; **la Cinta**, a Tortosa; i **Nostra Senyora de Lourdes**. Apa, som-hi!

exemple

espai per a la mainada

(3) PREGÀRIA EN FAMÍLIA

Lectura del Llibre del Gènesi (Gn 1,26-31)

Déu digué:

- Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrossequen.

Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los:

- Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la, sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrossequen per terra.

Déu digué encara:

- Mireu, us dono totes les herbes que fan llavor arreu de la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor, perquè siguin el vostre aliment. A tots els animals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrossequen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment.

I va ser així.

Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia.

Lloança a Déu per la Natura

(poema d'Enric Puig i Jofra)

Gràcies, Senyor,
per la natura i els animals,
i per l'arc de Sant Martí,
que és tan bonic quan ha plogut;
pel sol que dóna llum i escalfor,
i que fa créixer les plantes;
per la lluna i els estels
que ens il·luminen en la nit;
per l'aigua que dóna vida;
pel foc que ens dóna escalfor,
i per la intel·ligència dels homes i les dones
i pels amics que ens estimen.
Senyor, sóc un dels vostres petits.

Activitats

- 1» Llegiu detingudament tots dos textos. Encercleu-hi les paraules que al·ludeixen a elements de la natura. Feu-ne una llista. Tingueu present que són obra de Déu, i que Déu se'ns manifesta a través de la seva obra
- 2» Déu fa l'home i la dona reis de la creació. A vegades, però, les persones maltracten la natura. Escriviu un propòsit d'estimació de la natura per a aquest estiu. Mireu de complir aquest propòsit

ACOLLIMENT

Som la família Tomàs Franco i som família d'acollida de llarga durada des de fa 5 anys. Ens han demanat que expliquéssim que és per a nosaltres l'Acolliment, però abans d'explicar-ho hauríem de començar explicant qui som i també donar una petita idea sobre què és l'acolliment familiar.

Primer, som una família de 6 membres, el meu marit i jo i 4 fills dels quals 3 són biològics Esteve, Martí i la petita de la casa Mariona i una nena d'acollida. I som membres dels Equips de la Mare de Déu des de fa 13 anys.

Segon, l'acolliment familiar permet que l'infant tingui persones que l'estimin i el cuidin. En el cas dels nadons, també possibilita que rebin una estimulació molt necessària pel seu desenvolupament. L'acolliment familiar suposa per a l'infant créixer en un entorn normalitzat, sentir-se igual que els altres i gaudir d'uns referents afectius estables amb què pugui establir unes vinculacions afectives positives. Per aquest motiu, ens vam decidir a ser acollidors i, gràcies a uns coneguts, ens vam preguntar per què nosaltres que ja teníem dos fills i uns bons horaris de feina, no havíem decidit fer acolliments, i just aquell diumenge a l'evangeli sortia aquell paràgraf que diu: ...allò que feu a un d'aquest petits m'ho feu a mi...

Aquell dilluns van iniciar els tràmits de l'acolliment.

Ser família acollidora et fa ser generós de veritat, ja que estàs compartint tot allò de bo que té una família amb una personeta que no ha tingut la mateixa oportunitat que els nostres fills. També reps, ja que es tracta d'un intercanvi i d'una experiència enriquidora per a tots els membres de la família. Una cosa sí que l'hem de dir: en estar tractant amb infants, sempre tenim el suport tècnic de l'ICAA Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció de la Generalitat de Catalunya, que compta amb psicòlegs, educadors socials, treballadors socials i pedagogs. De manera que quan apareix un conflicte, un problema o un dubte, aquests especialistes ens ajuden a superar-lo.

Per últim volem donar les gràcies a tots aquells que, com nosaltres, han decidit donar el seu temps, les seves alegries, les seves llàgrimes i tota la seva vida a un d'aquests petits que no han tingut la sort de tenir una família com la teva, que no han tingut la sort de tenir uns pares que es fessin càrrec d'ells. □

L'ESPIRITUALITAT DEL PELEGRÍ

Estic segur que l'espiritualitat no és el factor més important per a la majoria de les persones que avui dia emprenen el Camí de Sant Jaume. Compten més els interessos esportius, culturals, el desig d'aventura, el plaer de fer nous amics... Ara bé, al capdavant les motivacions inicials no tenen gaire importància. El Camí té en si mateix una força que s'imposa a les expectatives superficials amb què acostumem començar.

La potència del Camí radica en la seva capacitat de desafiar les aparents seguretats de la societat actual. En un món de presses, cal aprendre a acceptar el ritme lent del caminar o del pedalar. En un món de comoditats, es descobreix amb sorpresa la pròpia capacitat d'esforç i fins i tot de sofriment. En un món de consumisme, es conquereix la llibertat a força de desfer-se del que és superflu i alleugerir la motxilla. En un món d'interessos egoistes, es descobreix el valor infinit de l'acolliment gratuït. En un món d'estereotips i prejudicis, s'aprèn la riquesa de la diferència i la capacitat de conviure i comunicar-nos, fins i tot quan parlem llengües diferents.

Tot caminant, molta gent descobreix que la vida és com un camí. I per això els aprenentatges del Camí es poden aplicar a la vida ordinària.

Hi ha dos tipus de caminant: el rodamón i el pelegrí. El rodamón vagareja sense rumb fix ni meta per assolir. No hi ha ningú que l'espera. Va de poble en poble perquè no encaixa enlloc. Viu una existència desorientada, fragmentada i desesperançada.

El pelegrí, en canvi, té un punt de referència vers el qual s'adreça i que dóna sentit al seu camí. Gaudeix de cada encontre i sofreix per cada esforç, però manté el cap i el cor serens en el goig i en l'adversitat, perquè tot ho viu en funció de la meta que anhela.

Parlant metafòricament, penso que en el nostre món hi ha molts rodamons, més que pelegrins. I el gran servei que fa el Camí als rodamons d'avui és ensenyar-los que és possible viure d'una altra manera perquè el Camí i la vida tenen un sentit.

L'espiritualitat del Camí va més enllà d'unes creences determinades i se situa en l'àmbit de la religiositat popular natural, que és comuna a moltes religions. El pelegrinatge no és una realitat exclusiva de la religió cristiana. Ni tan sols ho són els romiatges i les processons, que vindrien a ser els seus germans petits.

Però cal no oblidar que el fenomen del Camí de Sant Jaume és cristià de cap a peus. A l'evangeli de Joan, Jesús diu: «Jo sóc el Camí». El Ressuscitat acompanya els dos deixebles i se'ls fa conèixer en el camí d'Emmaús. Felip evangelitza i bateja l'eunuc etiop en el camí del desert que va de Jerusalem a Gaza. I Jaume, germà de Joan, a la tomba del qual pelegrinem, és un dels dotze apòstols, el primer a beure el calze del martiri.

Per això els cristians no hem d'amagar la nostra fe ni dimitir de les nostres responsabilitats en el Camí de Sant Jaume. Ens cal ser presents en el Camí i oferir el nostre acompanyament i el nostre missatge a tothom, però especialment als qui comencen a descobrir, a les palpentes, un camí interior.

I, de fet, així ho fem. Els albergs ("hospitals de pelegrins", segons la terminologia històrica) en què m'he sentit més ben acollit han estat gairebé sempre

d'inspiració cristiana. Compartir el sopar, la conversa i la pregària, sense preu fix i sense imposicions. Conèixer persones que gaudeixen fent el bé de manera gratuïta. Això val més que mil sermons.

Dissabte 21 de març de 2009

És el sisè dia que camino tot sol pel Camí del Nord. Fa una calor estranya, totalment inusual a Galícia en aquesta època de l'any. Camino amb samarreta de màniga curta i suant. Haig de protegir-me els braços i el coll perquè el sol no em cremi. El primer dia de camí, dilluns passat, va ser molt dur, i encara no m'he recuperat. Abans d'arribar a Castropol (Astúries) es van acabar les fletxes del Camí, i vaig fer tot el tomb a la ria del riu Eo per la vora de la carretera general. Calculo que van ser uns 37 km. De resultes d'aquell primer dia m'ha sortit una butllofa al peu i tinc dolors musculars a les cames. No esperava que aquest camí fos tan exigent des del punt de vista físic.

He estat sol des del primer dia. Ho desitjava, i així ha estat. M'he fet la idea que aquesta és la meva setmana anual de recés. Sé per experiència d'altres vegades que el Camí no és lloc adequat per a fer grans reflexions o prendre decisions complicades. La fatiga no ajuda a pensar. Però sí que és el lloc adequat per a sentir-se amb un mateix i amb Déu, lluny de la dispersió i el neguit de les mil activitats pastorals del dia a dia.

Surto de Miraz, un poblet al final de la bonica comarca de Terra Chá. L'alberg de pelegrins està regit per la Confraternity of Saint James. L'hospitaler és un jubilat anglès molt correcte, però m'ha costat entendre-m'hi a causa de la llengua. Al matí em prepara l'esmorzar i sortim tots dos plegats. Ell té el costum d'acompanyar els pelegrins fins al poble següent.

Continuo caminant tot sol. El camí és bonic i tranquil. La zona és despoblada, tinc la sensació que puc passar unes quantes hores sense veure ningú, cosa que no és habitual a Galícia. No em fa por caminar sol, estic acostumat a trescar per tots els racons del Priorat i de les serres de Prades. La soledat a la muntanya em fa sentir plaer, el privilegi de ser l'única persona que està gaudint d'aquell paisatge.

Noto, com cada dia, el dolor a les cames i el mal al peu. M'assalta un pensament: què hi faig aquí? Recordo que, en el primer Camí Francès, caminant per les rectes interminables del Páramo lleonès, aquesta pregunta em portava gairebé a la depressió. Ara, en canvi, la mateixa pregunta em duu a una constatació que em sorprèn: «Sóc feliç». En aquesta immensa soledat, sento la necessitat de repetir en veu alta, de cridar «sóc feliç». Sento tot el dolor i la fatiga d'aquests dies, però això no m'impedeix ser feliç. I només sé trobar una raó d'aquesta explosió de felicitat: em sento acompanyat. Íntimament acompanyat per Déu. Soledat habitada.

Em sembla entendre el secret de la “perfecta alegria” de sant Francesc. El fred i les ferides dels peus no produeixen la felicitat. Els insults i el rebuig dels germans no produeixen la felicitat. Però, quan en aquestes circumstàncies extremes hom se sent habitat per Déu, l'alegria és perfecta perquè sap que ja ningú no la hi podrà arrabassar.

Curiosament, uns dies més tard, mentre dinava a Santiago, vaig escoltar la conversa dels pelegrins de la taula del costat. Un d'ells, estranger, deia en castellà que la seva experiència del Camí es podia resumir en dues paraules: «estoy contento». No sabia explicar el perquè, però el Camí li havia fet experimentar una alegria que no trobava en la seva vida habitual. □

Jordi Vila

Consiliari de l'equip Reus-12

NOCES D'OR >> N'Angela Florit Carreras- 73 anys, nascuda a Alaior (Menorca) i En Jaume Bagur Franco- 76 anys, nascut a Ciutadella de Menorca, el dia 11 de Juny de 2013 celebren 50 anys del seu casament, que fou presidit pel sacerdot salesià D. Jesús Idoate a l'Església de Mª Auxiliadora de Ciutadella.

Varem formar part primer dels equips de “HOGARES D.BOSCO”, essent consiliari el sacerdot salesià D. Javier Alzueta i després D. Dimas Pérez González, als qui agraïm la seva eficaç feina formant famílies cristianes

Aquest any s'han complert 26 anys de permanència als Equips de La Mare de Déu, a l'equip 4 de Ciutadella, acompanyats pel nostre consiliari sacerdot salesià D. Jesús Maquiera, que als seus 87 anys segueix donant força a la nostra formació de famílies cristianes.

Una cordial salutació a tots els equips de Catalunya i Menorca. □

Angela i Jaume

GRATITUD PER LA PASTORAL FAMILIAR

Durant tot aquest any hem anat desglossant a la nostra diòcesi de Menorca el tema de la família i la preocupació de l'Església per la transmissió de la fe que ha de començar al si de la llar. Entre els escrits que, com a bisbe, he fet arribar a tots els diòcesans es troba aquest que acompanya aquestes breus línies de presentació i que fou publicat al FULL DOMINICAL de la diòcesi el passat dia 3 de març. Només hi he modificat el títol per, a més de descriure la realitat familiar, fer extensiva la gratitud dels pastors de l'Església envers aquest moviment apostòlic, EQUIPS DE LA MARE DE DÉU, que durant tants anys ha produït abundants fruits a les nostres diòcesis de Catalunya i Menorca. Aprofito l'ocasió per agrair i ressaltar també l'amabilitat dels responsables de la revista que permeten la inclusió d'aquest article a les seves pàgines i que sigui conegut per moltes famílies.

L'altre dia em comentava un sacerdot que, sense l'atenció pastoral i la cura integral de la família, tot el gran esforç que, per a la transmissió de la fe, es desenvolupava a la seva parròquia o en altres àmbits era en va. Ho deia amb molta seriositat i una profunda preocupació. Coincidia aquesta apreciació amb l'expressada pel cardenal Marc Ouellet, que fou arquebisbe de Quebec i, fins fa pocs dies, tenia la responsabilitat de la Congregació de Bisbes a Roma. Afirmava en una entrevista per al gran públic amb rotunditat i convicció: "La família és la clau per al futur de l'evangelització".

Em va fer pensar molt aquesta coincidència que se produí en un mateix dia. És cert que teòricament tots nosaltres tenim clara la importància radical de la família per a la vida, l'amor i el creixement dels éssers humans. L'Església ho ha assenyalat en múltiples ocasions afegint el factor de la transmissió de la fe en el si de la llar, amb paraules i actituds, com a factor determinant per conèixer, estimar i seguir Jesucrist. Tenim abundant docu-

«Sense l'atenció pastoral i la cura integral de la família, tot el gran esforç que, per a la transmissió de la fe, es desenvolupava a la seva parròquia o en altres àmbits era en va».

mentació que ens instrueix en aquest tema capital. Però no deixava de preguntar-me si, com a bisbe d'aquesta diòcesi, dedicava prou energia personal per a l'atenció pastoral de la família. I sorgien en el meu pensament moltes qüestions que em deixaven força preocupat i que, sense personalitzar-les de manera exclusiva, poso a la vostra consideració. Em demanava si la nostra diòcesi dedica prou temps i persones a l'animació i promoció dels matrimonis cristians; si s'impulsen suficients accions per ressaltar la importància de la família cristiana; si els responsables de les comunitats cristianes valoren i acompanyen de forma adequada i amb entusiasme la institució familiar; si hi ha un compromís eficaç amb els equips de matrimonis ja associats i presents a la nostra diòcesi. I altres moltes més.

Una primera conclusió fou escriure aquesta pàgina per compartir amb tots vosaltres la preocupació per la família cristiana.

Unes altres conclusions haurien d'arribar rere la reflexió de tots els responsables de l'acció pas-

BENVINGUDA

toral i amb un horitzó obert a incorporar qualsevol iniciativa que permeti una atenció directa a la família.

És ben cert que vaig dedicar en temps de l'últim Nadal un article definint alguns aspectes de la família cristiana. Ho és també que tant en l'àmbit parroquial com en el diocesà es programen amb assiduitat trobades amb pares per animar-los en la seva responsabilitat en l'educació de la fe dels seus fills

És veritat que a la nostra diòcesi existeix un moviment apostòlic dedicat a l'estudi, oració i compromís dels matrimonis i de la família cristiana. Els Equips de la Mare de Déu són presents entre nosaltres des de fa més de cinquanta anys i han donat molts bons fruits a les nostres comunitats. Gaudia veient fa unes setmanes com participava un bon grup de matrimonis, como ho fan cada any, en un retir al seminari de Ciutadella.

I no obstant, em repetia el mateix sacerdot que no era suficient. Que calia fer molt més. Millor atenció i més nombrosa a tots aquells que es disposen a contraure matrimoni cristià.

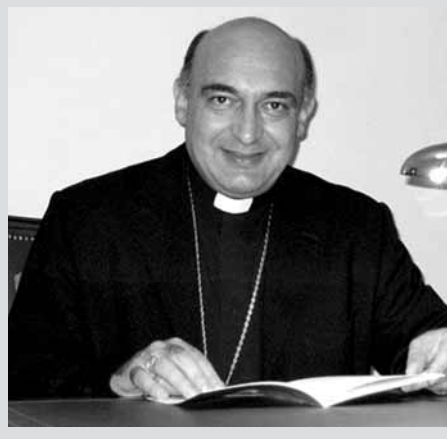
Millor explicació a tots els matrimonis que demanen el baptisme per als seus fills.

Millor acompanyament i petició de responsabilitat més intensa als pares dels nens de primera comunió o dels joves de confirmació.

Invitació més explícita a formar grups de matrimonis per pregar i ajudar-se mútuament. □

Salvador Giménez Valls
Bisbe de Menorca

Equips de la Mare de Déu de la diòcesi de Tortosa estem molt contents per la vinguda del nou Sr. Bisbe Enric Benavent, fins ara bisbe auxiliar de València. El bisbe Enric Benavent va nèixer a Quatretonda el 25 d'abril de 1959. Va estudiar al Seminari de Montcada i va ser ordenat prevere a València, el 8 de novembre de 1982. És llicenciat en Teologia per la Facultat de Teologia Sant Vicent Ferrer i doctor en Teologia per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Al llarg del seu ministeri pastoral, ha estat coadjutor de la parròquia de Sant Roc i Sant Sebastià d'Alcoi i professor de l'institut. També va servir les comunitats cristianes de Barxeta i Lloc Nou d'En Fenollet. Va ser formador del Seminari de València i professor de Síntesi Teològica per a diaques, així com Delegat Episcopal de Pastoral Vocacional. Des de 1993

ha estat professor de Teologia Dogmàtica de la Facultat de Teologia i professor en la secció de València del Pontifici Institut Joan Pau II, per a Estudis sobre Matrimoni i Família.

Sabem que coneix els equips ja que a la diòcesi de València ha estat consiliari del Valencia 106, sector B.

Des d'aquesta revista li donem la benvinguda i li desitgem que el seu ministeri al servei de la diòcesi de Tortosa sigui ben fecund.

Que la Mare de Déu el guardi i l'acompanyi en aquest nou camí i que aviat pugui compartir el seu missatge amb els Equips de La Mare de Déu de Catalunya-Menorca. □

Manel España i Mercè Masip

ESTIMAT PERE

1 » INTRODUCCIÓ

En l'ocasió de l'elecció d'un nou bisbe de Roma, crec que ens anirà bé recordar el primer bisbe de Roma, Pere el pescador de Galilea, un personatge entranyable. Estima Jesús amb intensitat, però no l'entén com no l'entenia cap dels deixebles. La seva estimació, combinada amb la seva irreflexió fins al límit de la imprudència, el fan el seguidor més ardit, però també el que falla amb més contundència. Serà bo comprovar el seu entusiasme, els seus errors i, malgrat aquests, la confiança que Jesús li atorga.

2 » ENTUSIASME

Pere és dels primers que segueixen Jesús. «Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu, (...) Jesús els digué: --Veni amb mi i us faré pescadors d'homes. Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir». (Mc 1,16-18). El que permet comprendre Pere és precisament l'expressió "immediatament»...

Pere és el primer que confessa Jesús com a Fill de Déu a Cesarea: «Jesús (...) els pregunta: --I vosaltres, qui dieu que sóc? Simó Pere li respongué: --Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu» (Mt 16, 15-16).

En el transcurs de l'últim sopar, davant una nova prova de confiança de Jesús, Pere s'hi sent solidari i està disposat a seguir-lo fins a la mort. «Pere li digué: --Senyor, estic disposat a anar amb tu a la presó i a la mort!» (Lc 22, 33).

3 » LA CONFIANÇA DE JESÚS

La resposta de Jesús a la confessió de Cesarea és confiar a Pere, per la seva fe, la futura Església i atorgar-li la plena autoritat: «Jesús li va dir: --Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel! I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església» (Mt 16, 17).

A les envistes de la seva mort, Jesús confirma la seva confiança en Pere: «Simó, Simó, mira que Satanàs us ha reclamat per sacsejar-vos com es garbella el blat, però jo he pregat per tu, perquè

no defalleixi la teua fe. I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans». (Lc 22,31-32). La resposta de Pere ja l'hem vista a l'apartat anterior.

4 » ELS FRACASSOS DE PERE

L'escena de Cesarea continua amb l'anunci de Jesús que les autoritats religioses el mataran, però Pere no s'ho pot creure, no li cap al cap: «Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo dient: --Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà». Aquesta resposta obliga Jesús a renyar-lo també: «Jesús es girà i digué a Pere: --Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes» (Mt 16, 22-23). Definitivament, l'estima amb bogeria, però no l'entén de cap manera.

En l'escena de l'últim sopar, ja citada dues vegades, el pobre Pere rep un bany de realisme: «Jesús li respongué: --T'ho asseguro, Pere: avui no cantarà el gall que no hagi negat tres vegades que em coneixes» (Lc 22, 34). I, efectivament, el va negar. Humà, radicalment humà, la por el va vèncer.

Pere, molts anys després, actua amb covardia a Antioquia on segueix hipòcritament les normes jueves sobre els aliments per la pressió dels integristes judaïtzants. Aquesta actitud comporta que Pau el renyi, segons notícia del mateix Pau en la carta als Gàlates. Vegeu Ga 2, 11-14.

5 » EPÍLEG. L'AMOR ÉS L'ÚLTIMA RAÓ DE LA CONFIANÇA DE JESÚS

L'evangelí de Joan acaba amb una escena d'una tendresa emocionant: «Simó, fill de Joan, m'estimes? Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: --Senyor, tu ho saps tot; ja ho saps, que t'estimo. Li diu Jesús: --Pastura les meves ovelles» (Jo 21, 17). Tres negacions demanen tres afirmacions i ja està. No cal res més. Efectivament, humà, radicalment humà. □

Josep Esplugas
Arxiprest

Terrassa, 25 d'abril del 2013

MARE DE DÉU DE LA SALUT DE SABADELL

Aquest lloc ja es troba citat el segle XIV. El XVI, amb motiu de pestes de còlera morbo, és habilitat com a centre d'acollida de malalts. Les primeres notícies de la imatge de Santa Maria de la Salut o de la Font de la Salut daten del 1652.

Diu la llegenda que la imatge va ser trobada en aquesta font per un ermità de Sant Iscle i Santa Victòria, el qual la dugué a la seva ermita. En pocs anys, la devoció a Maria havia superat la dels sants venerats fins llavors.

El 1697, el consell de Sabadell va decidir assistir anualment en processó al santuari, cada segon diumenge de maig.

El 1883, els germans Vilamitjana van fer donació d'una nova imatge. Ambdues, l'antiga i la nova, van ser destruïdes durant la guerra civil.

La imatge actual va ser coronada el 1947, any en què la mare de Déu de la Salut era proclamada patrona de la ciutat de Sabadell per Pius XII.

L'edifici neogòtic obra de l'arquitecte Miquel Pasqual va ser construït per acollir els centenars de pelegrins que, des de la segona meitat del segle XIX, acudeixen al santuari des de tota la comarca del Vallès.

Després de l'incendi que va destruir l'interior del santuari durant la guerra civil, es va haver de reconstruir tot. L'església es va decorar amb temes marians a càrrec del pintor Vila Arrufat. Actualment s'hi celebren moltes noces de fills d'aquestes terres, i la gent acut a encomanar-se a la Verge Maria.

Les dues últimes estrofes i la tornada dels goig, fan així:

*En vostra gràcia fiem
els esplets, vinyes i grans;
en vostres divines mans
tots els devots confiem:
feu, doncs, que lliures siguem
de pedra i de temporals.*

*Sou divina possessora
d'aquesta Font de favors.
Observeu que els pecadors
us tenen per protectora:
sigueu nostra intercessora
de Déu en el tribunal.*

*Puix del jardí celestial
sou la Font miraculosa:
Preserveu Verge Gloriosa
vostres devots de tot mal. □*

EXPERIÈNCIA DE LA VIDA I NARRACIÓ

En els nostres temps es dona una paradoxa difícil de resoldre: el passat s'esborra acceleradament i el futur es belluga com un territori fosc i problemàtic. El resultat final és la instal·lació en el present, en la immediatesa, que es tradueix en un voraç consum de novetats. El trepidant ritme dels esdeveniments transforma ràpidament la novetat en una antiguitat i fàcilment s'esvaeix tot en l'oblit. Hom sacralitza l'actualitat i hom menysté la memòria.

L'expressió experiència de la vida és molt emprada, però rarament hom pensa el que conté en el seu dedins. L'ésser humà no només va vivint el propi viure, sinó que, tal i com el va fent, s'hi va transformant, es configura espontàniament una idea d'allò que és la vida.

Aquesta idea no es conforma en els llibres, tampoc a les aules; s'articula mitjançant l'experiència. Aquesta experiència de la vida, tal i com ens diu José Ortega y

Gasset, «es un saber que no queda, como el saber científico, más o menos fuera de la vida que lo posee, sino que la experiencia de la vida forma parte integrante y eficiente de la vida misma».

Quan un va adquirint coneixement i experiència de la vida, que inclou tot tipus de sofriments i de ruptures, va modificant, alhora, el propi esdevenir. Aquesta saviesa pràctica no l'adquirim de forma reflexiva, a través d'un esforç especial intel·lectual, com el saber científic, sinó que es va configurant automàticament en l'ànima, malgrat que nosaltres no ho vulguem. La vida, en viure's ella mateixa, es va aclarint a si mateixa, tot descobrint la pròpia realitat.

Molt sovint, hom no reconeix el més mínim l'experiència de la vida. Es subratllen els coneixements científics i els títols acadèmics, però es menysté, i molt, l'experiència acumulada al llarg dels anys. I, no obstant això, aquesta experiència és clau per a prendre decisions encertades. La pregunta que em formulo és si aquesta experiència de la vida pot ser trans-

**Quan un va adquirint coneixement i experiència
de la vida, que inclou tot tipus de sofriments i de ruptures,
va modificant, alhora, el propi esdevenir.**

mesa. José Ortega y Gasset ho té molt clar: «Tiene el inconveniente de que no se puede transmitir. Es intransferible y cada nueva generación no tiene más remedio que volver a comenzar desde el principio su experiencia de la vida».

¿És així, tal volta? ¿Resulta impossible comunicar allò vitalment après, la pròpia experiència de la vida? ¿Quin sentit té, doncs, l'encontre intergeneracional, els vincles entre els avis i els joves?

Les coses que ens esdevenen sempre deixen un pòsit en nosaltres, deixen com un precipitat que es cristal·litza en quelcom similar a regles, màximes, sentències, les quals a la vegada, van dibuixant el perfil d'allò que és la vida. ¿No es poden, doncs, comunicar aquestes màximes?

En sentit estricte, l'experiència directa viscuda no pot ser totalment narrada, però un pot comunicar l'aprenentatge que hi ha anat adquirint, i en aquest sentit, pot ensenyar als altres i aquests tenen la disponibilitat d'aprendre i d'escoltar. L'ageisme difós que subsisteix en l'imaginari col·lectiu no reconeix el valor de la gent gran ni el capital social, espiritual i moral que aporten al conjunt de la societat. La seva experiència de vida és decisiva perquè les generacions més

Allò que fa que
un ésser humà
esdevingui mestre
no són els títols,
ni els diplomes;
és l'experiència de vida.

joves puguin enfrontar-se als reptes
de present i de futur.

Allò que fa que un ésser humà esdevingui mestre no són els títols, ni els diplomes; és l'experiència de vida. Al mestre hom li suposa, primer, la capacitat de comunicar allò après; i segon, la voluntat de fer-ho. Pot tenir la capacitat però no desitjar comunicar allò que ha après al llarg de la vida. Pot tenir voluntat, però no dominar-ne les eines comunicatives elementals. A l'aula es produeix una trobada intergeneracional. Una generació comença a batejar, a viure, a orientar-se en l'existència; una altra generació transmet generosament allò que ha après, dóna pautes i orientacions.

Estem enfonsats en una greu crisi. No és la primera crisi que patim, i molt probablement tampoc no serà la darrera. Els qui han patit crisis socials, econòmiques i polítiques de més abast que la nostra tenen autoritat moral per ensenyar-nos la seva experiència de vida i per revelar-nos allò que hem de fer en períodes d'aquest caire. ¿Tenim una actitud receptiva? ¿Estem disposats a aprendre de la seva experiència de vida?

Heus aquí la qüestió. □

Extret del BLOG – OPINIÓ
de Francesc Torralba 01/04/2013

ELS CIMS INVENCIBLES (Pagès Editors)

Carme Meix és una gran retratista d'un temps i d'una terra. Ja ens ho havia demostrat en relats anteriors com *La dansada*, en la qual demostra la seua coneixença de les arrels d'una terra aspra i eixuta. Amb *Els Cims Invencibles*, entre Cavalls i Pàndols ens situa davant de la cruesa de la Guerra civil estatal, considerada com a veritablement incivil per part de molts literats.

Gandesa va viure la crueltat del conflicte bèl·lic de primera mà. La ciutadania havia de sofrir un dels moments més dramàtics de la nostra història contemporània. Cada ciutadà i ciutadana va viure la seua guerra, el seu moment.

Quatre xiques gandesanes, que vivien en un poble on mai no ho hi passa res, van experimentar les conseqüències dramàtiques del període. Altres protagonistes veuriem la seua vida totalment trencada i s'endinsarien en la ruta incògnita que la instauració de nou règim feixista els posava al davant.

Un d'ells, l'Agustí, no volia saber res de la guerra, va voler fugir a l'estat francès però va acabar com a soldat republicà; un altre, l'Àngel, va viure les atrocitats comeses per incontrolats del bàndol republicà que tacaren fort moltes poblacions de la Terra Alta, per acabar al·listant-se a l'històric Terç de la Mare de Déu de Montserrat de l'exèrcit rebel franquista. Pares de família, membres de la quinta del biberó, idealistes, pagesos.... tots ells creuaran els seus camins a la Batalla de l'Ebre, la més cruel de les que es fan i es desfan.

Cavalls i Pàndols prenen un caràcter mític, en un retrat apassionant d'un dels moments més dramàtics de la nostra història col·lectiva. L'autora gandesana se'n surt amb escreix en aquesta novel·la, que esdevé un retrat acurat de la tragèdia ciutadana davant de la crueltat bèl·lica. Una novel·la molt ben aconseguida, fruit de la passió de l'autora per la seua terra i la seua magnífica capacitat descriptiva i de creació de personatges. Justament, els personatges de la novel·la formen part de la quotidianitat, i aconsegueixen apropar-se moltíssim al lector, la qual cosa crea un procés d'identificació molt gran. □

Emigdi Subirà

Pensaments

El diàleg neix d'una actitud de respecte envers l'altra persona, de la convicció que l'altra persona té alguna cosa bona a dir-me. Assumeix que, en el cor, hi ha lloc al punt de vista de la persona, de la seva opinió i de la seva proposta. Dialogar suposa una recepció cordial, no una condemna apriorística. De cara a dialogar, cal saber com rebaixar les defenses, obrir les portes de la casa, i oferir escalf humà.

Jorge Bergoglio, (2010)

L'èxit personal no es basa en coses materials, sinó en viure en pau.

Dàlia Shteinhauz

Estimar és la més gran de les experiències humanes. Qui no estima o no se sent estimat, difícilment es realitzarà com a persona. (...) Avui tot hom parla de l'amor, de fer l'amor. Però es tracta d'un amor "líquid" un amor sense consistència. Si l'amor no és donació de la persona no és autèntic amor. L'amor conjugal demana veritable alteritat. Cal descobrir què és, què comporta i com és estimar com mereix la persona. Redescobrir el veritable amor conjugal és el gran repte actual de tots.

Manuel Claret

Francesc se'ns ha presentat, des del començament, no només com a pastor bo i exemplar, sinó també com a motor de transformació de l'estructura eclesial. La seva feina no serà gens fàcil. Ja ho intuï de seguida que fou proclamat Sant Pare, per això va demanar reiteradament l'oració dels fidels.

Marta Nin

Una de les prioritats (del successor del Sant Pare) hauria de ser restablir a tot arreu la credibilitat de l'Església; això vol dir arrelar-se més en Crist i en l'Evangeli i allunyar-se de qualsevol altre tipus d'interessos. Una Església més transparent pel que fa a les seves decisions i institucions, més propera als pobres i més compromesa amb la promoció de la pau i de la justícia seria molt més creïble. (...) Cal mantenir la comunió, però deixant a les esglésies nacionals i continentals amplis espais de llibertat que els permetin expressar la seva fe i organitzar la vida de les seves comunitats més d'acord amb els condicions culturals i socials dels seus pobles. També cal expressar aquesta multiculturalitat de l'Església en les seves institucions de govern.»

Josep M. Abella

Últimament ha augmentat el percentatge de joves que busquen respostes en altres àmbits que no són la religió, com els horòscops o l'astrologia. Això demostra que continuen fent-se preguntes i que la necessitat de trobar-hi resposta segueix sent tan imperiosa com abans. El que està clar és que els contextos religiosos han deixat de satisfer aquesta franja d'edat.

Crec que seria necessari que a l'escola es donés cultura religiosa, no religió catòlica o musulmana, sinó uns coneixements generals. Això potser faria que els joves estiguessin més vinculats al món de la religió. Entendre per creure i creure per poder entendre, com deien els medievals. Raó i fe han d'anar junts.

Amador Vega

Benet XVI ens ha ensenyat que val la pena ser valents davant del relativisme occidental i les contradiccions que trobarem en el món secularitzat, laïcista i materialista. Ha mostrat la bellesa de la fe en Déu i ha estat decidit a l'hora de netejar els pecats dels clergues, acollint les víctimes i canviant la normativa. Ha estat un gran creient en Déu que ha confiat sempre en la raó, en el diàleg i en la bondat. Ens ha regalat tres belles encíclics sobre l'amor, l'esperança i la veritat en la justícia... Amb el temps, al seva figura profètica i lliure encara creixerà més.

Joan-Enric Vives

Jesús ha passat definitivament a l'àmbit de Déu, és el Senyor del món i de la història, i se'ns fa accessible i proper no pas de manera directa i material, sinó de manera sacramental: en els pobres i desvalguts, en la pregària, en la lectura del Nou Testament, el l'Eucaristia. Sempre en la fe i no en la visió. Ja vindrà el dia que s'aixecaran els vels i s'aclucaran els nostres ulls humans i se'ns n'obriran uns altres de més grans, com deia Maragall.

Josep M. Totosa

No poques de les crítiques que arriben a l'Església, encara que ben intencionades, venen marcades, si no pel prejudici, sí per una visió de l'Església com a estructura merament temporal, com una empresa multinacional de serveis religiosos. Ni tingueu por, ni us deixeu prendre l'alegria i l'esperança. La fidelitat a Jesucrist és la garantia de la perseverança. Ho ha dit el papa Francesc.

Carlos Amigo

La més gran aportació que podem fer per a contribuir al triomf de la bellesa és no degradar, no malmetre, respectar, estimar, participar del tot en harmonia. Talment l'aigua mansa del riu discorre per la seva llera foradant, fins i tot, la rocosa muntanya, la persona humana està cridada a discórrer de la mateixa manera, amb calma, amb fluïdesa, amb paciència però deixant, en passar, la seva petja.

Francisco Castro

LA FORÇA DE L'HONOR (COURAGEOUS)

Q uatre policies s'han d'enfrontar, cada dia, als perills del seu ofici i a la complexa tasca de ser pares. Se'ls unirà, de manera providencial, un obrer hispà que treballa dur per tirar endavant la seva humil família. Els protagonistes són homes corrents, molt implicats en les seves professions, que busquen en Déu la resposta a les seves preguntes.

El missatge cristià està exposat de manera evident, el que pot aixecar polseguera entre els escèptics. Sobra una mica de metratge i alguna subtrama, especialment la que recull la relació entre una adolescent i un pare excessivament protector. En contraposició, són un encert les seves subtils dosis d'humor i algunes sorpreses. La pel·lícula ha tingut un gran èxit, superant els 30 milions de dòlars, gràcies a una modèlica campanya de promoció a les esglésies dels Estats Units.

Si en Prova de foc eren els matrimonis amb problemes l'assumpte a tractar, aquesta vegada és la paternitat responsable el tema triat. La gran quantitat de famílies desestructurades que hi ha als Estats Units i el deteriorament de la figura paterna, està tenint conseqüències devastadores per als fills. Els germans Kendrick (directors de la pel·lícula) no condemnen aquesta situació, sinó que proposen una alternativa des del compromís i l'espiritualitat cristiana. Els seus ensenyaments es despleguen d'una manera sensata i raonada, a través de cinc personatges que aborden la seva tasca com a pares des de distintes situacions, ja que no tots estan casats.

Una tragèdia personal serà el detonant que obligarà els protagonistes de la història a plantejar-se preguntes incòmodes i interpel·lar a Déu, però també els portarà a mirar cap el més valuós de la vida: les persones estimades que ens envolten i el nostre compromís cap a elles. □

ASOCIACIÓN INTERNACIONAL DE APOYO A LA CAUSA DE BEATIFICACIÓN DEL PADRE HENRI CAFFAREL

49 Rue de la Glacière – 7ème étage
F - 75013 PARIS - www.henri-caffarel.org

APELLIDOS:.....NOMBRE:

Domicilio:País:

Código Postal: Ciudad

Número de Equipo: Actividad civil o religiosa

Teléfonoe-mail:@.....

Pago (o nosotros pagamos) una cotización anual (especificar cantidad)

Socio: 10 €

Matrimonio: 15 €

Socio benefactor: 25 € o más.

Forma de pago:

Ingreso en el BBVA:

Equipos de Nuestra Señora **Nº de c/c: 0182 0917 00 0201525077**

(Cuenta que ha sido abierta por la Súper Región de España exclusivamente para esta necesidad a fin de no incrementar el donativo con tasas bancarias si se mandase directamente a la cuenta de París). Asociación Ley 1901 aprobada en la Prefectura de Policía de París el 7 de julio de 2005.

10 DE MAIG DEL 2014 TROBADA GENERAL DELS EQUIPS

60 anys dels EQUIPS a Catalunya / 40 anys a Menorca

*Celebrem-ho tots a recés
de les torres de la Sagrada Família*

**El mes de maig proppassat, la Unesco declarà
les Terres de l'Ebre nova reserva de la biosfera.**

**Això vol dir que a les Terres de l'Ebre, amb els seus
190.000 habitants i les seves 367.729 hectàrees,
s'hi apliquen pràctiques innovadores per conciliar
l'activitat humana i la preservació del medi ambient.**

**Les Terres de l'Ebre acullen nombrosos ecosistemes,
tant d'interiors com de costaners.**

**Les principals activitats de les Terres de l'Ebre giren
a l'entorn de la ramaderia, l'agroindústria, el turisme
i les energies alternatives (eòlica, solar i hidràulica).**

**Amb aquesta distinció, les Terres de l'Ebre se sumen
a l'Illa de Menorca i el Massís del Montseny.**

**Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca**

**Secretariat EMD
c/ Balmes 78, planta inferior
08007 - BARCELONA
tel. 934 675 551
www.emd-cm.cat
secretariat@emd-cm.cat**